

Titlu original (eng.): The melting heart

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
ARBOR MARY**

Sacrificiu pe altarul dragostei / Mary Arbor

Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-316-6

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colectia „ROMANTIC“

MARY ARBOR

*Sacrificiu pe
altarul dragostei*

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU

Editura și Tipografia
ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învată să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeița soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina gheturilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuciumate
1081	Jenny Ranger	-Un nou început
1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare
1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Katheleen Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață
1089	Barbara Perkins	-Zbor spre primăvară

Capitolul 1

– Miss Templar, vă rog să intrați, domnul Hicks vă așteaptă.

Funcționarul rămas în cadrul ușii i s-a adresat tinerei care aștepta pe un scaun la secretariat. Alexandra Templar își ridică privirea, iar părul lung, de culoarea mierii, care-i ajungea până la umeri lăsa să se vadă un chip palid, cu trăsături fine și calde, care s-a transformat incredibil printr-un simplu zâmbet. Se ridică repede și traversă nerăbdătoare încăperea.

Funcționarul închise ușa în urma ei simțind că i-a fost făcut un dar minunat prin acel zâmbet. În aer stăruia vag parfumul ei și omul s-a întors la biroul său spunându-și că e păcat ca o asemenea minune să fie irosită pe bătrânul Hicks.

Bătrânul Hicks ar fi iscat o dispută pe acest subiect. O

.Oaprecia pe Alexandra Templar, dar n-ar fi mers atât de departe încât s-o numească bunăciune, căci un astfel de termen nu-i intra în vocabular, cu toate că o considera o tânără foarte drăguță.

James Hicks a urmărit evoluția Alexandrei dintr-un copil liniștit, mult prea serios pentru vârsta sa într-o tânără responsabilă, chiar dacă intuia doar ce se afla în spatele figurii ei bine controlate. Fiind un burlac bătrân, James nu știa nimic despre creșterea copiilor, dar i se părea întotdeauna că Alex a crescut prea repede. Mama ei murise la nașterea celui de al doilea copil, un fiu, când Alexandra abia împlinise paisprezece ani.

Tatăl ei, Charles Templar, un renumit arheolog, angajase mai multe menajere și bone, dar Alexandra fusese cea care se îngrijise efectiv de Ben cu o dragoste și un devotament rar întâlnite, dar deopotrivă surprinzătoare la cineva atât de tânăr.

După părerea lui James, fata nu avusese o adolescență normală și deși un arheolog strălucit, cu titluri academice, Charles Templar nu-i fusese un părinte adevărat nici lui Alex, nici fratelui ei, Ben.

Charles Templar murise pe neașteptate, la scurt timp după ce împlinise șaiszeci de ani, în timp ce aduna material bibliografic pentru ultima sa carte despre Singapore. Testamentul lui, încheiat cu doar șase luni în urmă, era motivul pentru care o privea atât de îngrijorat pe Alex, când tânăra a intrat în biroul de avocatură și s-a ridicat cu agilitatea unuia de șaiszeci și doi de ani

ca s-o întâmpine.

– Alexandra, draga mea, ce faci? Arăți foarte bine, dacă-mi permiți să spun asta. Iar Ben? Se descurcă bine la școală?

Alexandra s-a așezat pe scaunul oferit de el și timp de câteva minute au discutat despre Ben și școala acestuia, despre sănătate și slujba ei de la bibliotecă, dar în cele din urmă nu s-a mai putut abține și l-a întrebat:

– Ați primit răspunsul, domnule Hicks?

Vorbele ei parcă l-au readus la realitatea neplăcută, dar mai ales la veștile proaste pe care urma să i le dea.

– Da, așa este, dar acum să vedem.... a luat un dosar de pe biroul și l-a deschis.

– Ați primit răspuns chiar de la profesorul Devlin? îl întrebă Alexandra, iar James o privi pe deasupra ochelarilor.

– Nu, n-am luat legătura direct cu profesorul, am derulat toată corespondența prin intermediul avocaților lui din Bangkok.

James a făcut o pauză și și-a țuguat buzele într-un mod nefiresc, spunându-i foarte calm:

– Din nefericire, Ben va trebui să plece, draga mea. James observă cum obrajii fetei se colorară brusc și continuă: Nu putem face nimic, Alex, și de fapt, cine știe, ar putea fi o ocazie minunată pentru el...

– Nu putem fi siguri, domnule, protestă Alexandra. Înțeleg că faceți totul pentru a mă ajuta să văd lucrurile cât mai clar, domnule Hicks, dar instinctul îmi spune că nu este bine. Ben are

doar opt ani, este prea mic pentru a fi deșrădăcint și aruncat printre străini, într-o altă țară! Acum că am rămas doar noi doi! Tata n-a prea avut timp pentru nici unul dintre noi, chiar dacă ne-a asigurat din punct de vedere material. Acum el nu mai este, iar Ben e foarte vulnerabil. Nu l-am cunoscut pe acest tutore, nu știm nimic despre el, dar îl deposedează pe bietul Ben de singurele elemente stabile pe lumea asta: casa, școala și eu!

– Profesorul a mai menționat că ai putea...

– I-ați vorbit vreodată de problemele pe care le-a avut Ben când era foarte mic, operațiile la care a fost supus, cum era să moară? I-ați spus profesorului Devlin că Ben abia a început să ducă o viață normală? Știe el...

– I-am explicat situația în detaliu, așa cum am discutat ultima oară când ai fost aici la birou, dar profesorul Devlin, după cum te-am avertizat deja, are tot dreptul să-l ia pe Ben la el. Te-am avertizat să nu ai așteptări prea mari pentru ca dezamăgirea să nu fie prea cruntă.

Vocea lui James Hicks era calmă, dar fermă, iar Alex clipi des ca să stăvilească lacrimile ce amenințau să izbucnească.

– Avocații profesorului Devlin au contactat spitalul în numele lui solicitând un raport privind sănătatea lui Ben, un raport care mi s-a părut încurajator, continuă James. După cum știi, în testamentul tatălui tău, tutorele legal al lui Ben până la împlinirea vârstei de optsprezece ani este profesorul Devlin. După aceea, va rămâne să dețină doar controlul asupra banilor lui Ben până la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani.

– Iar în cazul meu până la douăzeci și cinci, interveni Alex. James continuă ignorând întreruperea.

– Pentru unii sugestia noastră ca Ben să rămână în Anglia, să-și continue educația aici sub oblăduirea ta ar fi fost preferabilă separării lui de tine și ducerii lui pe meleaguri îndepărtate. Oricum, profesorul Devlin nu se eschivează de responsabilitățile care-i revin prin testament.

– De ce oare tata nu ne-a lăsat așa cum eram, nu știu! izbucni Alex. Până acum soluția asta i-a convenit perfect cât a cutreierat lăcașuri istorice și templele de pe cine știe unde! Tânăra s-a oprit privind tristă pe fereastră. Peisajul pe care i-l oferea strada n-o liniștea, nu suporta ideea că viața îi va fi fragmentată.

James profită de pauza din discursul ei plin de revoltă și-i spuse:

– Încearcă să abordezi pozitiv problema, Alex, dacă poți. În viață am înțeles că nu are rost să-ți risipești timpul și energia pe întrebări. Nu vom putea ști niciodată ce a fost în mintea tatălui tău când și-a făcut testamentul. Trebuie să acceptăm că Ben se va duce la Bangkok să trăiască alături de tutorele său. Profesorul Devlin și-a reiterat invitația ca tu să călătorești împreună cu fratele tău, să rămâi acolo cât dorești.

– Nu știm nimic despre acest Nicholas Devlin, se văicări Alex, știm doar că e profesor la...

– Universitatea Chulalongkron, Bangkok.

– Da, mai știm că e antropolog, că-l cunoaște pe tata de la Cambridge... dar asta e tot ce știm. Domnule Hicks, de ce ar vrea

un profesor în vârstă să se trezească cu un băiat de opt ani plin de energie? Pe care nu-l cunoaște? Credeți că e vorba de bani....

James a exclamat șocat aplecându-se spre ea de parcă i-ar fi destăinuit un secret.

– Draga mea Alex, te rog să te abții, să nu mai faci astfel de afirmații. Desigur, tatăl tău v-a lăsat bani de ajuns, dar nu banii l-au determinat pe profesor să accepte tutela. Profesorul Devlin a scris nenumărate cărți, toate bine primite și este reputat în domeniul său, așa cum a fost și tatăl vostru. De aceea te sfătuiesc, Alex, să nu ajungi la raționamente greșite. Mergi cu Ben în Thailanda, cunoaște-l pe profesor și ajută-l să-și schimbe convingerile.

James îi dădea sfaturi cu sinceritate, chiar dacă nu prea avea speranțe că Alexandra le va urma. Era convins că Charles Templar le împărtășise colegilor săi că nu-și iubește fiica. James considera că bărbatul n-ar fi trebuit să se căsătorească. N-a manifestat interes pentru primul său născut și în final, când a avut și un fiu acesta s-a născut mic și slab, cu mici șanse de supraviețuire și l-a costat viața soției sale. Tragedia în loc să-l apropie de fiica sa l-a îndepărtat, iar munca a căpătat cel mai important sens pentru el. Un bărbat ciudat, Charles Templar, se gândea James. Un bărbat care era mai fericit să sape vestigiile trecutului decât să trăiască în prezent.

James se uită la tânăra cu chipul palid din fața sa, îmbrăcată într-un costum din tweed, cu o eșarfă aurie la gât, care aducea o lumină specială în biroul lui sobru. Îi făcea plăcere s-o privească

dorindu-și să-i fi dat vești mai bune în această după-0amiază.

– Ar fi mai bine pentru tine să accepți situația, Alex. Mai bine pentru tine și Ben.

Alex, după un moment de tăcere încuviință.

– Da, aveți dreptate, domnule Hicks. Dumnezeuule, ce m-aș fi făcut fără dumneavoastră toți anii ăștia? Îmi va lipsit toamna, anotimpul meu preferat. Dar ne vom petrece toamna la Bangkok. Când plecăm?

Musonul care bătea dinspre oceanul Indian acoperea acum orașul Singapore cu o perdea de ploaie torențială. Muzica în crescendo era amplificată de acustica teatrului în aer liber, dar ultimele acorduri au fost acoperite de vuietul vântului. Pentru Alex, aflată printre spectatori, vremea era doar o parte din multele lucruri neobișnute pe care le experimenta de la sosirea la Singapore. Fusesse încurajată să iasă să se plimbe, să se distreze, de o familie de australieni cu care venise în avion de la Londra. Ei închiriaseră camera alăturată celei în care se aflau frații Templar, iar Alex n-a avut nicio reținere în a-l lăsa pe Ben cu ei, mai ales că aveau un fiu de aceeași vârstă. Aflând că la Teatrul Național din Singapore sosise o companie rusească de balet pentru a interpreta Giselle, Alex n-a mai avut nevoie de

invitație. Cât despre ploaie, aceasta nu putea constitui o piedică pentru o englezoaică!

Odată ce aplauzele au încetat, Alex a început să-și strângă lucrurile, conștientă de interesul pe care-l provoca celor din jur. Părul ei lung, blond, pielea albă, contrastau cu tot ce se vedea în jur și sub privirile insistente ale multora și-a îmbrăcat mantaua de ploaie. Totul era umed aici, cald și umed.

Alex a zâmbit imaginându-și cum arăta, cu acele sandale fără toc, cu manta de ploaie, total nepotrivită pentru o ieșire la teatru. Nu găsisese un taxi și venise pe jos de la hotel, cu harta în mână prin ploaie și bălți.

La ieșirea din teatru a mai privit o dată clădirea care i s-a părut că arată mai mult ca un stadion decât ca un teatru, moment în care ploaia începuse să cadă ca o cascadă Niagara în miniatură! Teatrul nu fusese plin, ploaia oprise lumea să iasă din casă.

În sfârșit, rândul care se formase la ieșire începu să se miște, iar Alex își concentrează atenția să pună piciorul pe primele trepte, care duceau spre gangul de ieșire.

La prima oprire a remarcat o europeană frumoasă care ieșea de pe locurile rezervate și i-a privit amuzată rochia neagră chic, sandalele cu toc înalt și părul recent coafat. Alex se întrebă ce naționalitate avea femeia și simți brusc dor de casă. Deveni conștientă de vulnerabilitatea sa și speră să găsească un taxi, să ajungă cât mai repede la hotel și la Ben.

Poate că a avut un moment de neatenție și s-a împiedicat ușor de ultima treaptă, descumpănindu-se și întinzându-și mâinile în

lateral să-și găsească echilibrul ca să nu cadă. Cei din jur au ajutat-o și le-a zâmbit recunoscătoare.

A fost surprinsă să constate că bărbatul care o sprijinise nu i-a zâmbit deloc și după ce a înclinat scurt din cap omul a plecat. Alex a observat că bărbatul făcea parte din grupul de singaporezi în care se afla europeanca. Femeia era norocoasă să aibă o asemenea escortă!

Odată ajunsă la ieșire a constatat că nu existau taxiuri și abia atunci s-a îngrijorat din cauza vremii. Chiar și pentru cineva neexperimentat în ale musonilor era evident că acesta nu era unul obișnuit. Putea citi îngrijorare și pe chipurile singaporezilor, care păreau teatru în grabă, în fugă chiar, cu umbrelele deschise.

Se afla pe bulevardul Clemenceau.

Scotoci în poșetă după hartă și constată că o pierduse. Se uită din nou de-a lungul străzii, da, era pe drumul bun și deși îmbrăcase pelerina de ploaie era deja udă la piele.

Refuzând să se alarmeze de faptul că pe străzi se vedeau foarte puțin autovehicule și că și acelea mergeau încet din cauza ploii, se grăbi să caute un adăpost.

Nu se gândise până în momentul acesta la profesorul Devlin care-i aștepta la Bangkok. Dar apoi își spuse că nu avea legătură cu profesorul Devlin, ea și Ben veniseră mai întâi la Singapore să vadă mormântul tatălui lor.

Curând realizează că se pierduse. Ajunsese într-o parte a orașului cam slab luminată, străzile erau pustii. O mașină se